

Arrest

nr. 158 552 van 15 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juli 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 20 april 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 26 juli 2012 de beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 30 juli 2012 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.04.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

NAAM:

H.(...), S.(...) (...) geboren te (...) op (...)

H.(...), L.(...) (...) geboren te (...) op (...)

+ kinderen:

H.(...), E.(...) geboren op (...)

H.(...), E.(...) geboren op (...)

H.(...), E.(...) geboren op (...)

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d. 20/07/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift1 niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 26 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekers samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis worden gebracht, luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van V.(...) T.(...) K.(...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden. Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2.1. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft, de beslissing van 26 juli 2012 waarbij verzoekers' verblijfsaanvraag om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard

2.1.1. In hun enig middel, dat is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter, eerste lid en derde lid, 4° en 62 van de Vreemdelingenwet, van "het algemeen beginsel van de materiële motiveringsplicht conform artikel 2 en 3 van de wet op de motivering van bestuurshandelingen 29 juli 1991", van "het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur" en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betogen ook dat er sprake is van een kennelijk onredelijke beslissing.

Verzoekers stellen hierbij onder meer als volgt:

"(...) Blijkbaar maakt de Dienst Vreemdelingenzaken zich er gemakkelijk vanaf door enkel te stellen dat de ziekte van verzoeker zijnde: een hersenaandoening niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in par. 1 eerste lid omdat de ziekte, volgens het medische dossier, geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of de fysieke integriteit.

Verzoeker stelt zich terecht de vraag 'waarom'. In het verzoekschrift staat duidelijk de ernst van de aandoening vermeld in uitgeschreven. Daaruit blijkt, uit een objectieve analyse van de aandoening van verzoeker, dat zijn pyramidaal syndroom links met atrofie, hyperthesie bij het ontbreken van geneesmiddelen tot dood tot gevolg heeft en dit wegens de verhoogde hersendruk.

(...)

Verzoeker heeft hierboven al gesteld dat de dienst vreemdelingenzaken het spel niet ernstig en eerlijk speelt. De dienst vreemdelingenzaken wenst haar beslissing juridisch de motiveren door te verwijzen naar artikel 9 par. 1 door te stellen dat de aandoening van verzoeker niet beschouwd kan worden als direct levensbedreigend. Stel dat verzoeker dit nog kan volgen quod non - dat gaat artikel 9 par. 1 nog verder. Er dient echter ook nog gekeken te worden of er wel een mogelijkheid is tot behandeling in het land van herkomst van verzoeker.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke behandeling. Niettemin is er in het verzoekschrift uitgebreid gemotiveerd dat gezien de behandeling die verzoeker dient te volgen, zijnde met medicijnen, die problematisch wordt in Kosovo gezien Kosovo met een tekort aan geneesmiddelen zit voor de personen die geen private verzekering hebben. In het verzoekschrift werd expliciet ingegaan op het feit dat: The shortcomings of the health care system and the absence of universal health coverage protecting people 's basic needs immediately cause the purchase of private insurance and seeking medical care in private clinics. This possibility is completely ruled out for those dependent on social welfare. Derhalve kan verzoeker bij een terugkeer gewoonweg niet beschikken over de nodige geneesmiddelen.

Niettemin stelt artikel 9 par. 1 junto par 4 Vw dat ook de toegang tot de medicatie dient te —worden nagegaan eveneens in de ontvankelijkheidsfase. Indien verzoeker niet aan de nodige medicijnen kan geraken, wat hij duidelijk in het verzoekschrift heeft opgeworpen, dan lijdt f verzoeker uiteraard wel aan een aandoening zoals vermeld in artikel 9 ter par. 1 die levensbedreigend is. Op heden, hier ten lande, is de aandoening niet meer levensbedreigend i gezien verzoeker een toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen. Doch de vraag stelt zich of l hij dit heeft in zijn thuisland. Zoals hierboven beschreven is dit niet aan de orde.

De dienst vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren indien zij de aanvraag onontvankelijk wenst te verklaren of verzoeker een levensbedreigende aandoening heeft of niet op heden dit verband houdt met het feit of hij hier ten lande toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen.

De dienst vreemdelingenzaken heeft het nagelaten om ook maar op enige wijze na te gaan of er een toegang bestaat in het land van herkomst van verzoeker tot de nodige medicijnen en indien hij terugkeert naar zijn land, alwaar er geen toegang is tot medicijnen zijn aandoening niet als levensbedreigend zal worden beschouwd. (...)"

2.1.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.1.3. Wat de ingeroepen schending van de zorgvuldigheidsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet betreft, geven verzoekers – onder meer – aan dat verweerder zijn onderzoek in het licht van artikel

9ter van de Vreemdelingenwet ten onrechte heeft beperkt tot de vraag of de aandoening van verzoeker actueel een directe levensbedreiging inhoudt. Zij betogen dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer is dan aandoeningen die direct levensbedreigend zijn. Zij wijzen erop dat zij in hun verblijfsaanvraag duidelijk hebben aangegeven dat de ingeroepen aandoening volgens hen niet adequaat kan worden behandeld in het land van herkomst en dat onbehandeld er wel degelijk een levensbedreigend risico bestaat en een reëel risico in de zin van deze wetsbepaling, doch dit ingeroepen risico niet werd beoordeeld bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Zij zijn van mening dat de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst dienden te worden nagegaan.

2.1.4. In de nota met opmerkingen repliceert verweerder op dit punt als volgt:

“(…) In casu werd vastgesteld dat verzoekende partij geen ziekte heeft die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Hieruit kan wel dan ook afgeleid worden dat verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft (cf. RVV, 29 juni 2012, nr. 83.956 en RVV, 6 juli 2012, nr. 84.293).

Bijgevolg is het ook niet noodzakelijk dat er een onderzoek zou gebeuren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van gezondheidszorgen voor verzoekende partij in het thuisland. Minstens toont het verzoeker het tegendeel niet aan.

Uit de bewoordingen van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel gebaseerd is op de concepten (een "reëel risico" voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico" inhoudt op een "onmenselijke of vernederende behandeling") zoals die worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf, doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zo blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat: Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b) , van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 9

Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw art. 9ter in de Vreemdelingenwet) dat: Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35

Inzake de subsidiaire bescherming, conform artikel 2 e) en artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat " de term «reëel risico» (...) hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM. Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85.

De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 « inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming ».

De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voornoemde richtlijn en het invoegen van deze begrippen (subsidiaire bescherming, reëel risico op ernstige schade...) , voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gekozen, naast de asielprocedure.

Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voornoemde begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Een schending van artikel 3 EVRM is door verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt. Zij heeft niet aangetoond dat haar toestand levensbedreigend zou zijn gezien haar kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

Omtrent de aangevoerde schending van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en artikel 3 EVRM dient het volgende te worden gesteld.

Het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

De verwerende partij heeft de eer te wijzen op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die zelf een hoge drempel hanteert inzake medische zaken sinds de zaak *D. t. Verenigd Koninkrijk* (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96). Diezelfde hoge drempel werd in 2008 bevestigd door het arrest *N. t. Verenigd Koninkrijk* (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855). Voormelde zaak handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen.

Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM in het zeer uitzonderlijk geval *very exceptional case*), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42).

Zo werd in *N. t. Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008* (Grote Kamer, nr. 26565/05) geoordeeld (...):

"42. In summary, the Court observes that since *D. v. the United Kingdom* it has consistently applied the following principles.

Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. The fact that the applicant's circumstances, including his life expectancy, would be significantly reduced if he were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to breach of Article 3. The decision to remove an alien who is suffering from a serious mental or physical illness to a country where the facilities for the treatment of that illness are inferior to those available in the Contracting State may raise an issue under Article 3, but only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the *D.* case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.

43. The Court does not exclude that there may be other very exceptional cases -where the humanitarian considerations are equally compelling. However, it considers that it should maintain the high threshold set in *D. v. the United Kingdom* and applied in its subsequent case-law which it regards as correct in principle, given that in such cases the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country.

44. Although many of the rights it contains have implications of a social or economic nature, the Convention is essentially directed at the protection of civil and political rights (*Airey v. Ireland*, judgment of 9 October 1979, Series A no. 32, § 26). Furthermore, inherent in the whole of the Convention is a search for a fair balance between the demands of the general interest of the community and the requirements of the protection of the individual's fundamental rights (see *Soering v. the United Kingdom*, judgment of 7 July 1989, Series A no. 161, § 89).

Advances in medical science together with social and economic differences between countries, entail that the level of treatment available in the Contracting State and the country of origin may vary considerably. While it is necessary, given the fundamental importance of Article 3 in the Convention system for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases Article 3 does not place an obligation on the Contracting State to alleviate such disparities through the provision of free and unlimited health care to ail aliens without a right to stay within its jurisdiction. A finding to the contrary would place too great a burden on the Contracting States.

Vrij vertaald :

"42. Samenvattend kan gesteld worden dat het Hof sinds *D. t. Verenigd Koninkrijk* op consistente wijze de volgende principes heeft toegepast. Vreemdelingen, die het voorwerp uitmaken van een verwijderingsmaatregel, kunnen in principe geen verblijf in die lidstaat opeisen om te kunnen blijven genieten van de medische, sociale of andere vormen van bijstand en diensten aangeboden door de lidstaat. Het feit dat verzoekers levensverwachting op significante wijze wordt ingekort is op zich onvoldoende om te besluiten tot een schending van art. 3 EVRM. De beslissing tot verwijdering van een vreemdeling, die lijdt aan een serieuze mentale of psychische ziekte, naar een land waar de faciliteiten voor behandeling van die ziekte minderwaardig zijn in vergelijking met deze van de verwijderende lidstaat, kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een schending van art. 3 EVRM uitmaken, met name wanneer de menswaardige motieven tegen een verwijdering dermate ernstig/dwingend zijn.

In de zaak D bestond deze uitzonderlijke omstandigheid uit het feit dat de verzoekende partij zeer ernstig ziek was en zelfs bijna dood leek te zijn, terwijl hem geen enkele vorm van verzorging of medische bijstand kon gegarandeerd worden in zijn land van herkomst en hij bovendien geen familie had die voor hem zou willen/kunnen zorgen of hem eten, onderdak of sociale steun kon geven.

43. Het Hof sluit niet uit dat in andere zeer uitzonderlijke omstandigheden de menswaardige motieven dermate ernstig/dwingend kunnen zijn. Het Hof is echter van mening dat het de hoge drempel van de zaak D t. Verenigd Koninkrijk, die zij als principieel correct beschouwd, dient aan te houden, aangezien in zulke gevallen het/de toekomstige nadeel/schade niet voortvloeit uit de intentionele daad of omissie van de publieke autoriteiten of non-gouvernementele instanties, maar integendeel, vanuit een natuurlijk ontstane ziekte en het gebrek aan voldoende instrumenten om deze te behandelen in het ontvangende land.

44. Hoewel het EVRM veel rechten bevat van sociale of economische aard, is zij in essentie gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten (Airey t. 1erland, arrest van 9 oktober 1979, Series A nr. 32, §26). Bovendien is het inherent aan het EVRM dat een juist/eerlijk evenwicht wordt gezocht tussen enerzijds het algemeen belang van de gemeenschap en anderzijds de behoefte van de bescherming van individuele fundamentele rechten (zie Soering t. Verenigd Koninkrijk, arrest van 7 juli 1989, Series A, nr. 161 §89).

De vooruitgang in de medische wetenschap, tezamen met de sociale en economische verschillen tussen landen, impliceren

dat de kwaliteit van behandeling voorhanden in lidstaten sterk kan verschillen van deze van het land van herkomst.

Hoewel het voor het Hof noodzakelijk is gelet op het fundamentele recht vervat in art. 3 EVRM een zekere flexibiliteit aan de dag te brengen om in uitzonderlijke gevallen verwijdering te voorkomen, impliceert art. 3 EVRM niet dat een lidstaat de plicht heeft om deze ongelijkheden te nivelleren door de verstrekking van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan alle vreemdelingen zonder verblijfsrecht. Er anders over oordelen zou een te zware last op de schouders van de lidstaten leggen."

Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst:

de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn" kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. t/ Verenigd Koninkrijk werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. In casu oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden - en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie.

De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. t/ het Verenigd Koninkrijk en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. t/ het Verenigd Koninkrijk te behouden. In D. t/ het Verenigd Koninkrijk waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: "only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food shelter or social support. "

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Mede gelet op de zeer hoge drempel die het EHRM hanteert sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk moet verzoeker in concreto dan ook aantonen dat zijn actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn om hem een machtiging tot verblijf om medische redenen te geven.

De verwerende partij wenst daarenboven de aandacht te vestigen op het zeer recente arrest van het EHRM van 20 december 2011 *AYOH-EKALE MWANJE t/België* (nr. 10486/10), waarbij het Hof opnieuw voornoemde 'hoge drempel' bevestigde. Deze zaak handelde over een seropositieve vrouw, waarbij de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in Kameroen dienden te worden beoordeeld. Het Hof stelde dat uit het dossier kon worden afgeleid dat de voor verzoekster nodige medicamenten in Kameroen beschikbaar zijn, doch dat hun toegankelijkheid slechts bepaald werd op 1.89% van de patiënten die ze nodig hebben. Desalniettemin, op basis van deze vaststellingen, concludeerde het Hof dat dergelijke omstandigheden niet volstaan om tot een schending van artikel 3 EVRM te besluiten.

Het Hof stelde verder dat verzoekster niet in een kritische situatie verkeert en in staat is om te reizen.

Dergelijke hoge drempel werd ook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, onder andere in arrest nr. 72.086 d.d. 19 december 2011.

In deze zaak werd verwezen naar een rapport toegevoegd door verzoeker waarin de kwaliteit van het verzorgingssysteem in Kosovo wordt aangekaart.

De Raad oordeelde dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 EVRM. Tevens stelde de Raad dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de kosteloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM. Ook in arrest nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012 stelde de Raad m.b.t. de kosten van de medische zorgen het volgende: "(...) Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartij en om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbepaalde gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. (...) Rekening houdende met de rechtspraak van het EHRM kunnen verzoekers met het argument dat de medische zorgen in de praktijk niet gratis zijn, geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maken. (...)” De verwerende partij heeft de eer tevens te verwijzen naar arrest nr. 72.855 d.d. 9 januari 2012 waarin de Raad als volgt oordeelde: "(...) Het EHRM oordeelde (...) dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het EHRM heeft in zijn rechtspraak voorts meermaals bevestigd dat het feit dat de medicatie aanwezig is, ook al is dat tegen een aanzienlijke kost voldoende is (...)”

Zie in die zin ook RvV nr. 74.125 d.d. 27.01.2012, nr. 73.999 d.d. 27.01.2012, nr. 73.031 en 73.890 d.d. 24.01.2012 en nr. 73.906 d.d. 25.01.2012.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

(...)"

2.1.5. Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet voorziet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard "indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk".

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door "(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene

hypotheses inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226 651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het EHRM, die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De vermelding in de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006, dat artikel 9ter in de Vreemdelingenwet invoegt, dat het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende behandeling is in het land van oorsprong of verblijf, geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM (*Parl. St. Kamer*, DOC 51, 2478/001, 34), doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf, die – althans voor wat betreft de hypothese van een vreemdeling die lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft – een autonome, nationale bepaling is (cf. RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778 en RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de Verdragspartijen (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961 en RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633). Artikel 53 van het EVRM laat immers aan de lidstaten de mogelijkheid om aan eenieder die ressorteert onder hun rechtsmacht een ruimere bescherming te bieden dan deze vereist door het Verdrag.

Verweerder wijst in de nota met opmerkingen op de gebruikte concepten in zowel artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als de rechtspraak van het EHRM en op de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, om te stellen dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen volledig heeft willen verbinden met het EVRM en meer specifiek de rechtspraak van het EHRM betreffende de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen. Hij gaat uitgebreid in op deze rechtspraak van het EHRM. Dit alles laat de Raad evenwel niet toe om te oordelen dat de hoge drempel bepaald door de rechtspraak van voormeld Hof – meer bepaald de aandoening houdt een risico voor het leven in gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte – de toepassing van het gehele artikel 9ter van de Vreemdelingenwet inperkt of bepalend is voor de gehele toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet valt niet samen met die situaties waarin volgens het EHRM een uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

2.1.6. Bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 20 april 2012 voegden verzoekers een standaard medisch getuigschrift van 8 maart 2012 waarin in hoofde van verzoeker wordt aangegeven dat hij lijdt aan een *“pyramidaal syndroom links”* met *“beperkte trofische stoornissen linkerarm”* waarvoor hij een medicamenteuze behandeling behoeft waarvan de noodzakelijke duur nog niet kon worden bepaald.

2.1.7. Ter staving van de eerste bestreden beslissing, en de hierin gemaakte toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, wordt verwezen naar volgend advies van een ambtenaar-geneesheer van 20 juli 2012 met betrekking tot de ingeroepen gezondheidsproblematiek van verzoeker:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 20.04.2012.

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend- Is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/98, D. v. United Kingdom.)

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 08/03/2012 en de bijlagen waarnaar in dit SNIG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelen, blijkt dat de beschreven aandoening geen directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek.

“Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op van onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. (RvV 29 Juni 2012, nr. 83.956; RvV 6 juli 2012, nr. 84.293)”

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

2.1.8. In casu blijkt geenszins een afzonderlijk, inhoudelijk onderzoek naar de vraag of de aandoening van verzoeker in de situatie dat hiervoor geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Na te hebben vastgesteld dat de graad van ernst vereist in het kader van artikel 3 van het EVRM niet is bereikt en de ingeroepen aandoening geen directe levensbedreiging inhoudt en de gezondheidstoestand niet kritiek is, stelt de arts-adviseur immers als volgt: *“Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op van onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.”* De arts-adviseur verbindt de vraag of er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf aldus volledig aan de vraag of er actueel een reëel gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit en aan de vereiste drempel opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld bij uitwijzing van een vreemdeling. Deze handelwijze is, gelet op voorgaande bespreking over het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in strijd met deze wetsbepaling.

Niettegenstaande verzoekers niet kunnen worden gevolgd waar zij aangeven dat bij de toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet in alle gevallen een onderzoek zich zou opdringen of een adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst – nu een dergelijk onderzoek zich slechts opdringt indien de ingeroepen gezondheidsproblematiek onbehandeld van aard is een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling te kunnen inhouden – dient hun standpunt wel te worden bijgetreden dat verweerder ten onrechte het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft beperkt tot aandoeningen die direct levensbedreigend zijn en zodoende geen voldoende onderzoek heeft gevoerd in het licht van het gehele toepassingsgebied van deze wetsbepaling.

Aangezien de eerste bestreden beslissing, zoals reeds gesteld, volledig is opgehangen aan het advies van de arts-adviseur, is zij met dezelfde onwettigheid behept.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aldus aangetoond.

2.1.9. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van dit middel dringt zich derhalve niet langer op.

2.2. Onderzoek van het beroep wat de tweede en derde bestreden beslissing betreft, de bevelen om het grondgebied te verlaten van 26 juli 2012

2.2.1. Verzoekers stellen, wat deze bestreden beslissingen betreft, als volgt in hun verzoekschrift:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 26 juli 2012 van beide verzoekers (stuk 1 bis) vermeld expliciet: In uitvoering van de beslissing van V.(...) T.(...) K.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde

De beslissing waarnaar het bevel en de genaamde attache betreft nu echter de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 26 juli 2012 die ondertekend werd door Mevrouw K.(...) V.(...) T.(...).

Derhalve is het bevel om het grondgebied te verlaten de bijzaak van de hoofdzaak zijnde de onontvankelijkheidsbeslissing aangaande artikel 9 ter Vw. Het juridisch rechtsbeginsel dat de bijzaak de hoofdzaak volgt is aldus hier van toepassing.

Uit punt A hierboven blijkt dat het middel tot vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing artikel 9 ter Vw gegrond is en aldus de onontvankelijkheidsbeslissing dient vernietigd te worden dient dan ook alle gevolgen uit deze vernietiging te worden uitgewist gezien deze onontvankelijkheidsbeslissing nooit heeft bestaan. Door het feit dat de onontvankelijkheidsbeslissing dd 26 juli 2012 nooit heeft bestaan dient dan ook de beslissing met betrekking tot de uitvoering van deze beslissing te worden gewist. Zodoende dient dan ook het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 26 juli 2012 betekent aan beide verzoeker op 30 juli 2012 te worden vernietigd.

Gezien het bevel om het grondgebied te verlaten te bijzaak vormt bij de hoofdzaak zijnde de onontvankelijkheidsbeslissing en het middel tot nietigverklaring van de onontvankelijkheidsbeslissing gegrond is dient aldus ook het bevel te worden vernietigd.”

2.2.2. Verzoekers geven aldus aan dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten expliciet verwijzen naar de eerste bestreden beslissing, waardoor overeenkomstig het adagium dat de bijzaak de hoofdzaak volgt deze bevelen in navolging van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing inzake hun verblijfsaanvraag dienen te worden vernietigd. Zij geven aan dat de bevelen gevolg- of uitvoeringsbeslissingen zijn van de eerste bestreden beslissing.

Het uitgangspunt van deze redenering van verzoekers mist evenwel feitelijke grondslag, in die zin dat de Raad vaststelt dat in de aanhef van de bestreden bevelen die luidt dat hen *“In uitvoering van de beslissing van (...), Attaché”* bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten nog geen duidelijke verwijzing naar de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen en hieruit aldus geenszins kan worden besloten dat de tweede en derde bestreden beslissingen gevolg- of uitvoeringsbeslissingen zouden zijn van de eerste bestreden beslissing. Ook het gegeven dat eenzelfde gemachtigde van de staatssecretaris op dezelfde dag dat hij een beslissing neemt tot niet-ontvankelijkverklaring van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf eveneens beslist tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten en deze beslissingen verzoekers ook op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, heeft op zich nog niet tot gevolg dat de bevelen om het grondgebied te verlaten dienen te worden beschouwd als gevolgbeslissingen van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag. Aldus blijkt nog niet dat de bevelen om het grondgebied te verlaten zouden steunen op de afwijzingsbeslissing en/of er onlosmakelijk mee zouden zijn verbonden. Verzoekers gaan aldus ook voorbij aan het gegeven dat de tweede en derde bestreden beslissing zijn gegrond op eigen juridische en feitelijke motieven. Zo wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden. Verzoekers weerleggen deze motiveringen niet.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers in gebreke zijn gebleven om in hun verzoekschrift enig middel te ontwikkelen dat duidelijk is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat een vernietiging van de eerste bestreden beslissing noodzakelijkerwijze de vernietiging van de tweede en derde bestreden beslissing tot gevolg heeft. Er blijkt niet dat zij als gevolg van de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing in een situatie terecht komen waarin de motieven van de tweede en derde bestreden beslissing niet langer geldig zouden zijn. Zo dringt de vaststelling zich op dat een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing als dusdanig de verblijfstoestand van verzoekers niet wijzigt. Evenmin brengen verzoekers een betoog naar voor dat toelaat vast te stellen dat als gevolg van de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing eveneens zou dienen te worden aangenomen dat de wettigheid van de tweede en derde bestreden beslissing is aangetast derwijze dat deze beslissingen mede dienen te worden vernietigd. Een loutere stellingname ter terechtzitting dat bij een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing *“de mogelijkheid bestaat dat zij in het bezit zullen worden gesteld van een verblijfstitel”* overtuigt in dit verband niet. Ook door te stellen dat ten tijde van het indienen van het beroep in 2012 de samenhang tussen de beslissingen door de Raad nog zou zijn aanvaard, brengen zij in dit verband geen concrete argumenten naar voor. Dit gegeven blijkt ook geenszins.

2.2.3. Gelet op hetgeen voorafgaat kan niet worden vastgesteld dat er eveneens grond is tot nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing.

3. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juli 2012, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in de mate dat dit is gericht tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS